

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Defensio Locorum S.
Scriptvrae. De Ecclesia Catholica, Et Eivs Pastore
Episcopo Romano, B. Petri, principis Apostolorum
successore, libri duo. Aduersus nugatorias ...**

**Torres, Francisco de
Coloniae Agrippinae, 1580**

VD16 ZV 18729

Capvt IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33634

pus coalescens, producit super terram arborem. Florem vero vocat Christum, quia ex sola virgine sine coniunctione alterius egressus est. Siquidem & si ex sola virga, quae est uirginis, id est, uirius formae, prouenit. Appellauit autem florrem, & non fructum significans post gratiam incarnationis, celerem conuersionis eius in terra transitum, ex radice vero dixit florem egressurum, ut demonstraret non esse florem falso apparentem, sed hominem verum ex radice illa, &

Quare dixit tribu David projectum secundum promissionem Dei illi facta. Hactenus Thophilus & Propheta & Moses ex radiis eius? Quomodo Antonius mysterium recordit in Tropologia radicis & floris reconditum, tua peruersa, & iudaica interpretatione tanquam quadam caligine obduxisti. Hactenus responsu sit ad illa, quae dicitur in notatione verbi discedendi, cum ait Esaias, non discedent ab ore tuo, &c. Respondeamus nunc ad ea, quae in notatione vocabuli seminis attulisti. Tria enim eligisti in loco Esiae, scilicet duo vocabula, unum discedendi, & alterum seminis, & triusque vocabuli complexionem, ad fabricandum in eius tuas cauillationes, quibus locum propheticum eluderes.

CAPUT IIII.

Am despiciamus, inquis, quid Esaias sibi vel in nomine seminis. Turrianus exponit semen de solis Apostolis, & Episcopis, sed refellitur expressis contextus verbis: Egō, inquit Deus, hoc fædus meū cum illis pangam, &c. per illos totam Ecclesiam intelligit. Et certè si de solis Ecclesiæ pastoribus intelligendum sit, ergo actum est de reliquorum omnium salute, quandoquidem extra fædus Dei spes salutis esse nullum, la potest. Sine mendacij nihil contra disputare potes. Vbi ego dixi, quod Esiae ait, hoc illis à me testamentum (sic enim secundum LXX. Apostolus in epist. ad Rom. citavit) de solis ecclesia pastoribus intelligendum esse, & non potius de tota Ecclesia? quod si nunquam à me dictum offendere potes, nec ex ijs, quae scripsi, sequi, relinquitur, vt tu more tuo ad cauillandum finixeris. Qui dubitat, potest, quin uniuersa Ecclesia datum sit testamentum nouum? quod tu semper vocas fædus, quod in hoc vocabulo magis cauillationes tuas infidiosas latere posse existimasti. Sed ut hoc concedendum est, promissum esse hic uniuersa Ecclesia testamentum nouum; ita etiam contendo promissum quoque esse hic una cum testamento novo ministerium eius: sine quo nec Ecclesia esse poterat, neque testamentum ipsum prædicari. Quomodo enim, inquit Apostolus ei credent, quæ non audierunt? quomodo autem audient sine predicante? Quomodo vero prædicabunt, nisi mittantur? sicut scriptum est, quam speciosi pedes euangelizatiuum pacem, euangelizantium bona. Pacem enim, & bona vocat, quacunque nouum

Antonij
mēdiacum

Quomodo cū promissione noui testamenti coniuncta est promissio ministerio? quis in loco Esiae. testa-

testamentum continet. Et in epist. ad Corinib. quosdam quidem posuit Deus in eccllesia primo Apostolos, secundo prophetas, tertio doctores, &c. & subiungit, nunquid omnes Apostoli? nunquid omnes prophetae? nunquid omnes doctores?

&c. Cum autem hoc sit Apostolica regula interpretandi vetus testamentum,

ut consonet novo: & nouum, ut consonet veteri, sicut in constitutionibus Apo-

stolorum libro 2. Clementis Romanis traditum est, cuius regula meminit Cle-

mens Alexandrinus in libris Stromatum, consentaneum est, & cum in hoc loco

Esaie promittitur nouum testamentum, & simul etiam ex quorum ore audi-

endum sit, ne omnes prædicens; quod in novo testamento vetatur, cum dicit

Apostolus, quomodo prædicabunt, nisi mittantur? et illud, nunquid omnes Apo-

stoli? nunquid omnes prophetae? nunquid omnes doctores? consentaneum inquam

est, sic hunc locum Esaie interpretari, ut consonet cum loco Pauli de ministris

noui testamenti in Ecclesia positis, qui sunt Apostoli primum, deinde prophetæ,

id est, Episcopi successores Apostolorum, qui sunt prophetæ populorum, sic enim non potest

vocat Apostolica doctrina lib. 2. Clementis; & presbyteri, quos vocat doctores,

quia horum etiam est docere verbum Dei. Ut autem successio prædicationis à ministris

successione ministrorum noui testamenti separari non potest, ita nego, successio p-

radicationis & ministrorum à successione confessionis fidei. Verum ita queo, successio p-

quod ait, ne semper errare te dicamus, nam & diabolus accusator fratrum no-

strorum, sicut ait Iohannes, vera interdum ad decipiendum loquitur, verum, in-

quam, est, Esaiam, ut dicas, non agere de sola prædicatione, sed de confessione

vera fidei, que omnium fidelium est propria. Sequitur in tuo libello. Deinde,

cum semen Apostolorum solos Episcopos ait esse, manifestè pu-

gnat cum Paulo, qui se eos in Domino genuisse profitetur, quos

instituit. Hoc etiam mendacium est. Nusquam dixi, solos Episcopos esse se-

men Apostolorum, nego, dicere poteram. Apostoli enim quos Episcopos ordina-

bant, prius eos presbyteros ordinauerant. Erant igitur semen quoddam Aposto-

lorum, licet in alio gradu, & ordine. Sic dicit S. Epiphanius scribens contra ha-

resim Aerij, qui negabat differre Episcopū à presbytero, quam heresim Luthe-

rui renouauit, episcopū generare per ordinationem patres, qui sunt presbyteri,

qui per baptismum generant filios, sicut Episcopi. Filii itaque ex baptismismo semen

sunt presbyterorum, & Episcoporum, quia quidquid potest facere minister in-

terioris ordinis, potest facere minister superioris, sed non est hic & utriusque, id

est, reciprocatio. Episcopus enim ordinat Presbyteros, qui sunt, ut dixi, patres,

sed non presbyter solum, ut solum presbyter fuit Lutherus, & ideo presbyteri

semen sunt Episcoporum tantum, ratione ordinationis. Est itaque vocabulum

feminis homonymum, id est, multiplex. Item vocabulum generandi; & utrumque

erat à te distinguendum, praesertim, cum artem recte disputandi iactare soleas

vanissi-

Q

Universitäts-
bibliothek
Paderborn

„varissimē Vergil Anto ius. Quod si aliquid amplius, inquit, à nobis re-
„quirat Turranus, quoniam probemus vocabulum feminis, quō es de-
„promissōbus salutis agitur esse non dicitur, ac terreno, sed de
„spirituali electorū femine accipiendum, ad sequentes locos atten-
„dat Genes. 7. ero Deus tuus, & seminis tui. Adde expositionem
„Pauli ad Rom. cap. 4 & 9 ad Gal 3. Item Isa 1. nisi Dominus ex-
„sercitum aliquis est nobis semen, facti fuissimus ut Sodoma, &
„Gomorrā similes facti fuissimus. Adde expositionem Pauli ad
„Romanos 9. Item Deut 30. Dominus circumcidet cor tuum, & se-
„minis tui; & pleraque similia quae lati docent semen piorum non
„esse ad speciem aliquā extriorem restringendum, cum spirituale
„sit & spiritualibus oculis contemplandum. Ex locis istis omnibus quos

Quomodo cit. sit, satis erit locum Pauli ad Rom 9. inter retorquere, prasertim cum in
locus Pauli fatearis in eo expositionem ceterorum contineri. non enim, inquit, qui semen
Rom. c. 9. sunt Abrabae, omnes filii, sed in Isaac vocabitur tibi semen, id est, non quis filii
in Isaia vo- carnis, sed filii Dei, sed qui filii sunt promissionis, estimantur in semine. Docet A-
cabitur tibi
semens, ab
Antonio
citatius in
eum retin-
queretur
probandum
non esse se-
nū ē hinc in
visibile, sed
visibile li-
cer spiriti-
tuale
Chrysostomo
expla-
ratio loci
Pauli in fa-
cet vobabi-
tibi se-
men & dō-
patatio orti
spiritualis
ex baptis-
mo cum er-
tu. Isaac ex
promissione
filius
in eo expositio
ne continetur. non enim, qui in semine
sunt Abrabae, omnes filii, sed in Isaac vocabitur tibi semen, id est, non quis filii
carnis, sed filii Dei, sed qui filii sunt promissionis, estimantur in semine. Docet A-
postolus hoc loco, qui sunt habendi filii Abrabae & Dei, scilicet, non filii carnis,
id est, nati ex sanguinibus, & ex voluntate carnis, & ex voluntate viri, sed ex
aqua, & spiritu secundum Dei promissionem; sicut Isaac natus est Abrabae
secundum promissionem (promissionis enim verbum hoc est, secundum hoc tem-
pus veritatis, & erit Sarafilius) & non ex sanguinibus: desierant enim Sarafilius
erit mulieria, sicut scriptura testatur, id est, non agente natura, sed gratia &
virtute Dei, qui hoc promisit Abrabae, cum esset corpus eius emortuum, ut Apo-
stolus ait, quippe qui erat prope centum annorum, & vulua Sarafilius. Vnde
de pulchri B. Chrysostomo conferens ortum nostrum spiritualem, & diuinum cum
illo Isaac secundum promissionem Dei, sic in homilia de mutatione nominis Pauli,
& Abrabae scribit, recitabo Gracem, quia tu Gracis gaudes; & postea γράφεται Χρύσος
περὶ εἰργαστατο, κύρων την τέλον, προνομίου την τέλον Θεον οὐκ οὐδεν οὐδεν
μένει: Ανέβησεν οὐαπέδηλα τῷ Λυχνῶν ὀπεροῦν ικενών μηδέτερον, τότε οὐκέτι
λογιζεται οὐδε τόπος τυγχάνειαι, οὐδες χάριτος σι μηδειαν. Εἰδετο πατα-
χετον τὸν φύτευσθολόγεσσαν, καὶ τὸν δύναμιν τοῦ θεοῦ τὸ πᾶν έγκλωπον, διὰ
τόπον κατεπαγγελιαν την αὐτοῦ μητέρα. Interpretetur Latinè totidē fere ver-
bis. Ut enim illa gratia opera est, sic etiā hic editus est ille ex veteri, qui si ignore-
obriguerat; & tu ex aqua si igidi ascendisti. Quod igitur illi fuit veteris, hoc
tibi fons baptismatis. Hac cognatio virtusq. partus; hac consensio virtusq. gra-
tiae; ut obiq. vacat natura omnia efficit virtus Dei. Ob hanc causam filii sumus
secundum promissionem. Hallenus Chrysostomus. En Antoni semen Dei, γρά-
ficiet, qui secundum promissionem ex aqua, & spiritu sancto regenerati sunt, hoc
enim

enim est verbum promissionis, nisi quis renatus fuerit ex aqua, & spiritu sancto. non intrabit in regnum calorum. Huiusmodi semini, non terreno, & carnali, sed spirituali promissa est salve, quam tu dicis; non tamen quia spirituale semen est, continuo iuisibile est, in qua opinione magno errore laberis. quomodo enim iuisibile est, si sacramentum baptismi, unde hoc semet tanquam ex utero mystico exit, visibile est? Audi quid B. Cyprianus in sermone de baptismo Christi dicit, verborum solemnitas, & sacri inuocatio nominis, & signa, (quam intellegit & christma) Apostolicis institutionibus sacerdotum ministeriis attributa visibile celebrant sacramentum: rem vero ipsam spiritus sanctus fecit, & efficit, & consecrationibus visibilibus iuisibiliter manum totius bonitatis auctor apponit: & plenitudinem gratiae, uincionis diuina pinguedo sanctificationibus officiis infundit, & rem sacramenti consummat, & perficit. Haecenius Cyprianus. Aut quia Deum iuisibilem, qui lauacro aqua in verbo vite ex semine incorruptibili spiritu S. regenerat, non videmus, idcirco neque renatos ex aqua spiritu S. non videmus? quod si hos vides, nisi te cœcum esse fateris, & hi sunt semen Dei, cui promissa est salus, est igitur semen visibile. Est quidem in spirituali semine Dei aliquid, quod solus Deus videt, & dijudicat, vt illud quod Apostolus ait, corde creditur ad iustitiam ac proinde ad salutem: ipse enim infudit fidem cordi credentis, & illud quomodo per baptismum instauretur homo secundum animam eum tamen ex nova, sicut ait magnus Athanasius in libro de Incarnatione, ipse tantum nouit, ipse etiam solus videt ex ipsis, qui semen Dei sunt, qui gloriam huiusmodi seminis, & spem usque ad finem conseruaturi sint, qui dicuntur, & sunt electi, quos in regnum celeste ex hoc regno spirituali, quod in terra Christus regnat, transferet. Est rursus aliquid, quod ab hominibus videatur, quod ille satis nobis esse voluit, vt totum sacramentum ex solenni forma verborum, & materia aqua a Christo institutis, & per sanctos Apostolos Ecclesie traditis constans, & confessio oris, quæ sicut Apostolus ait, fit ad salutem, ac propria ad iustitiam: nec enim salus esse potest sine iustitia, neque iustitia sine salute; virumque enim coniungendum est, et si secundum Idioma scripturæ hoc loco separari videantur. Hac confessio oris in symboli professione quam facit, qui baptizatur, cernitur. Hanc confessionem oris in baptismo factam satis esse voluit nobis Dominus ad dijudicandum semen Dei spirituale, id est, qui sunt ex Deo nati, ex quibus Ecclesia constat, quandiu intus sunt per fidem Dei & obedientiam ecclesie. Falsum igitur est, quod ait, semen priorum non esse restringendum ad speciem aliquam exteriorem, & esse spiritualibus oculis contemplandum: immo restringendum est ad sacramentum exteriore visibile, & ad exteriorem oris confessionem, vt hac ratione, non solum oculis spiritualibus semen Dei contemplemur, sed oculis carnis videamus, et auribus carnis sentiamus. Est igitur vere sibi em.

Q. 2. & pro-

In sacramenta baptismi sunt lumen, quod solus Deus videt; & quem rursus, quem homo, quod latet Christus. Locus Apostoli, corde creditur ad iustitiam, ore autem fit confessio ad salutem.

Quomodo si falsum, quia Antonius semen priorum non esse restringendum ad speciem aliquam exteriorem, quae exteriorem, & vi-

Locus Pauli & propriè Ecclesia Dei Ecclesia visibilis, in qua huiusmodi semen Dei versatur, quod vel hic locus solus Pauli conuincit, licet nullus alius esset, vt sunt infra ecclesiæ Dei niti, cùm ait in epistola ad Cor. priore, non ne de ijs, qui intus sunt, vos iudicavisibile esse, tis! Si Christus per ministros suos in Ecclesia iudicat, ipse enim dixit, quecumque sibilem, vt alligaueritis super terram, erunt ligata & in celo: & quecumque soluerit super tradit Antonius Pro regnat super terram. In Ecclesia igitur visibili, in qua sunt de quibus iudicatur, magister. verè, & propriè regnat. Reputnat igitur scripture, qui dicit Ecclesiam electorum inuisibilem tantum, esse regnum spirituale Christi. Persequamur reliqua.

Cæterum, inquis, quia semen Seminis exponis de Episcopis ab A. postolis institutis, quorum etiam semen debuit esse perpetuum, profer igitur nobis, si potes, (atque utinam possis) semen Episcoporum, quos Apostoli instituerunt Antiochiæ, Ephesi, Corinthi: & vt paucis dicam, intotius propemodum Orientis Ecclesijs, vbi ordinaria successio, summo totius orbis Christiani malo, iam pridē irrupta est. En proferimus, vt postulas, semen episcoporum, quos Apostoli insi-

Somniat Antonius quod vellet ut successio Episcorum per vicariâ ordinatio- nem subla- ta est in Orienti. tuerunt, proferimus inquam, non solum Antiochiæ, Ephesi, Corinthi, sed in ceteris Ecclesijs, quarum Episcopi ante annos centum in concilium Florentinum ecumenicum conuenerunt, quorum successio in hunc usque diem continuata est, non enim Turcarum rex, vel potius tyrannus eam impedit, neque Lutheri secta illuc penetravit, quæ semen istud deleret, vt in Germania licet non tota. Si mihi fidem non adhibes, adhibe concilio, in quo feruntur subscriptiones Archiepiscoporum XXV. prouinciarum, qui metropolitani nominantur, & sunt Episcoporum prouincialium capita, unusquisque Episcoporum prouincie sua caput. Sed videamus quod de Ecclesijs Gratis obijcis. Cum autem, inquis, Græcas Ecclesijs pro schismaticis habeatis, eo, quod non agnoscunt Romanum Pontificem, Quid ergo illis respondeas Turria- ne, ita ex tua interpretatione argumentantibus, se Dei spiritu & Dei verbo non posse destitui, quia sunt semen Seminis; eos autem, qui spiritu & verbo Dei nituntur, perperam schismatis accusari.

Vides igitur, quid pos sit consequi, dum restringis nomen Seminis, ad ordinariam Episcoporum successionem? Dixi antea, sed dicendum De Ecclesijs est iterum, charisma spiritus Dei esse ordinem, unde Episcopus quamvis malus, Græcum schismaticis tamen Episcopus est, & non destituitur spiritu, id est, charismate per ordinacionem accepto, quod dicitur secundum idiomam scriptura spiritus. Itaque licet quid Antonius obijcit, schismaticus sit, non ideo potestatem ligandi, & soluendi amittit, quam appellant patres τὴν γένοντα, hoc est, non destitui spiritu, id est, charisma te potestatis spiritualis. Si enim in quo habitat Christus, in eo habitat spiritus sanctus,

sanc*tus*, Christus autem non continuo in quo habitat per aliquod charisma, in eo etiam habitat per gratiam iustificantem, igitur neque spiritus in quo habitat per aliquod charisma, continuo in eo etiam habitat per donum gratia iustificantis, ut tu mihi magno errore sentire videris, alioquin non dices perperam schismatis accusari eos, qui spiritu, & verbo Dei iuntur, quasi Episcopus schismaticus spiritum potestatis spiritualis amittat, & verbum Dei, ut supra dixi, propter nequitiam, & scelus ministri irritum fiat. Quod si hoc falsum est, vt quidem est, possunt igitur non perperam schismatis accusari, qui alioqui spiritu & verbo Dei iuntur. Sed tu qui omnia misces, & confundis, ubiunque in scriptura spiritum legis, spiritum gratia iustificantis intelligis. Vides Antoni, quid posset consequi, dum spiritum ab spiritu, & verbum à verbo non discernis, & distinguis? Ais deinde, Atque (vt quod res est, dicam) videmini profecto in rebus serijs iocari velle, quando longum Episcoporum catalogum contexit, vt ita probetis legitimam Episcoporum successionem apud vos esse. Ita ne iocari tibi visi sunt S. Irenaeus martyr, & sanc*tus* Augustinus, & eo antiquior Optatus Mileuitanus, cum catalogum longum Episcoporum Romanorum contexuerunt? fortasse respondebis, nente de illis loqui, sed de alijs postea, sic enim ait, Post illam bellissimā imaginem τοῦ στελέχους, id est, corporis humani sine neruis, & carne, aut succo κυλλοῦ, sola ossium serie, & nuda crata, ita profecto longum illum vestrorum Episcoporum ordinem post multos iam annos non ipsa Ecclesiæ virtus compegit, non legitima facultas Ecclesiæ formauit, sed humana tantum industria colligauit. Post multos iam annos, inquis: unde ergo initium capiemus istorū, quos dicas, multorum annorum? die saltē ruis confessionistis, ne iocari, immò eis illudere videaris: à quo Episcopo Romano cœpit istius imaginis tua pictura? unde primum ista series nostrorum post multos iam annos Episcoporum tanquam oſium aridorum cadauerū exordium duxit? cur tales, si nosti, sin verd rogatus dicere non potes, quomodo tam aperte tuos decipere audes? Deinde quod ait, nostrorū Episcoporum ordinem non ipsa Ecclesiæ virtus compegit, non legitima facultas ecclesiæ formauit, Quis te iudicem constituit? aut quomodo hoc probas? quos habes testes non de domo tua productos? quas tabulas noui testamenti, quas tu exigere soles? aut expone ista, quæ dicas, non intelligens quid loquaris: quomodo inquam, virtus Ecclesiæ verum ordinem Episcoporum compingit, quomodo legiūma facultas Ecclesiæ format? Deinde edissere nobis, quæ ista humana industria, quam dicas, istum ordinem Episcoporum, quam refellis, colligauit? O miseros Confessionistas, quic tam iocularem, & ludicrum magistrum audiendum esse putatis, qui solo strepitu inani verborum sonantium reboans, ita simplicitate.

Magnus error Antonij q̄ nō discerit spiritum à spiritu neq; charis schismatis; & spiritus iuſtificatis; & schismatis- cos episcopos ordinē & potestatē amittere existimat. Quomodo Antonius omnia mis- cit & con- fandit.

Quomodo Antonius iste aperte audet suis illudere.

plicitate vestra ad illudendum vobis tam praeferenter abutitur, vt non putet ab
 » vlo vestrum posse detegi & redargui. Sequitur, Nunc autem aliquid etiam
 » dicamus de toto complexo orationis: Dominus promittit nunquam
 » fore, vt suus spiritus, & sua erba descendant ab ore Ecclesiae, atque
 » hinc Turrianus colligit, nunquam visibilem pastorem, atque or-
 » dinariam successionem interrumpi posse. Proferamus igitur simi-
 » les promissiones atque adeo clarè, & expressè loquentes de ordi-
 » naria successione, quæ tamen non impedierunt, quo minus visi-
 » bilis & ordinaria successio fuerit interrupta. Psal. 63. de Sion mon-
 » te, Dominus perpetuo habitabit in eo, & 2. Par. cap. 33 de templo
 » Hierosolymitano, in domo hac, & in Hierusalem, quam elegi de
 » cunctis tribubus Israel, ponam nomen meum in sempiternum, &
 » mouere non faciam pedem Israel de terra quam tradidi patribus
 » eorum, ita duntaxat, si custodierint facere, quæ præcepisti eis, cun-
 » ctamq; legem, & cæremonias atq; iudicia, quæ mandaui per manū
 » Moyli Hic quoq; mendaciu profers cum ait, proferre te similes promissiones

Mēdaciū in veteri testamento interruptas, ppter peccata ostende vbi in nouo testamento
 Antonij manifestū promittat Christus successionem vicarie ordinatio Episcoporū, si tamen non
 q; id verbo peccauerint. Vbi aliquid simile dixit, vt in hoc loco à te citato ex libro 2. Par.
 Dei appo- c. 33. ita duntaxat, si custodierint facere, quæ præcepisti eis? at quosdam quidem,
 fuit. inquit Apostolus, posuit Deus in ecclesia primum Apostolos, secundo prophetas,
 tertio doctores, deinde virtutes, &c. Non dixit posuit in Ecclesia, quandiu re-
 clē ministerijs sui fungerentur; aut ita duntaxat, si benè ministrarent. Cur igitur
 tu ad verbum Dei mendaciū tuum addis? si posuit in Ecclesia, & dona Dei,

Imp'um & & vocatio sine pœnitentia sunt, igitur semper positos esse voluit, quandiu Ec-
 blasphemū clesia duraret. Rursus Apost. dixit, ecce ego vobis sum, usque ad consumma-
 mēdaciū tionem saeculi, quod quidem quia Apostoli morte prohibebantur permanere, nō
 Antonij si- poterat nisi in successoribus eorum usque ad consummationem saeculi duratur
 miles esse pmissio, es impleri; at non dixit, ecce ego vobis sum usq; ad consummationem saeculi,
 factas in no uo testame- si tamē vestrum ministerium honoraueritis, quod Paulus Timoth præcipit. Esse
 to factis in enim Episcopos, id est, successores Apostolorum, charisma, sive donum Dei est,
 veteri, qd transference- quod per ordinacionem tribuitur ad virilitatem, quod Christus promisit dura-
 dum erat, facta est em legis trans- turum in ecclesia esse usq; ad consummationem saeculi, quod donum, & ad hoc
 latio, sicut apostolus. Timotheum monuit, cum ait, noli negligere gratiam, que in te est, que data est
 ait. tibi per prophetam cum impositione manum presbyteri, prophetam enim
 vocauit, vt alijs docui, quam Dionysius Areop. vocat in Ecclesiast. hierar. c. 5.
 de sa-

de sacris ordinationibus & de crato iam invocationem, qua cum ad libenter cum impositione manuum presbytery id est, Episcoporum quia Deus f. delis est, irrita, inanis, ut cassa esse non potest.

Rutus & omnia memorias de Heli sacerdote, qui propter peccatum deturbatus est de sacre dotio, cui tamen dixerat Deus, loquens locutus sum, ut domus tua, & domus patris tui ministraret in conspectu meo usq; in seipsum. itaque sunt interruptio sceptri regalis domus iudicata fuit propter peccatum idolatria, ut scriptura testatur, & figura erat regni illius terreni transferendi in regnum spirituale Christi eternum, ita etiam vocatio sacerdotij tempore Babylonica captiuitatis, & interruptio in Samuele, qui licet esset ex tribu Leuitica, non tamen erat ex filiis Aaron, propter peccata facta sua, eratq; simul figura, & typus transferendi sacerdotij, ac legis translato enim sacerdotio, inquit interruptio Apostolus, necesse erat, ut legis quoq; translatio fieret. At noui testamenti non est figura translatio, quia eternum est, & aeterna in eo redemptio, ac salus, & non ut illud vetus, quod datum erat usq; ad tempus correctionis, sicut Apostolus in epist. ad Heb. scripsit, id est, quousque surgeret propheta fidelis, id est, Christus, sicut Demetrius rex in libro Machabaeorum priore dixit, se audisse, quod Iudei & sacerdotes consenserint esse Simonem ducem suum, & summum sacerdote in eternum, donec, inquit, surgat propheta fidelis, ut iam sic eternum accipi debeat, cum de vetera lege dicatur, historicè quidem & secundum litteram, eternum, id est, quo usq; veniret fides, quæ revelanda erat, sicut Paulus in epistola ad Galatas scripsit, eternum verò secundum spiritum, quia transferenda in Euangelium aeternum, quod est, sicut Apostolus ait, virtus Dei in salutem filicet aeternam omni credenti. Hæc omnia fortasse concedis Antoni. Sic enim

meritatem fecisti, dices (inquis) id euenis temporibus veteris testamenti, quod quidem agnosco. Sed eo arctius nequam argumentum hoc modo. Si, cum adhuc legales ceremonia, & visibilia veteris Ecclesiæ elementa locum haberent, cum adhuc vigeret localis, visibilis, & personalis successio, cum denique universa ecclesia unius populi finibus cotineretur, nihilominus tamen ipsa successio promissio sunt temper intelligenda cum hac conditione, nempe quando Israelitæ institutum illum ordinem sanctè colerent, & legem Dei obseruant, à qua etiam cum defecerunt, seuta est visibilis successionis interruptio, si inquam, illa omnia sub legalibus umbris locum habuere, quid obsecro nobis postremis hisce temporibus dicendum est, quando mons Sion exaltatus est super omnes montes, ad quem non unus Iudeorum populus, sed omnes populi confluant, & quando fideles non iam hic, aut illic adorant.

De interrup-
zione sa-
cerdotij ve-
teris & in-
terruptio
regnii, quid
utraque in
anigmate
significaret,
& quare fa-
cta, scilicet
propter pes-
catu.

Quomodo
accipiendū
sit eternum
in vetero
testamento.

, , rant, sed in spiritu, & veritate? & quis vñquam ferat Ecclesiam per
 , , vniuersum terrarum orbem diffusam, ad vñibilem, localem, per-
 , , sonalemque successionem Episcoporum ita astringi, vt qualescun-
 , , que fuerint Episcopi, quibus cunque tandem erroribus seanteant,
 , , quicquid credant, faciant, iubeant tamen penes illos solos ecclesia
 , , mancipata maneat, & catenis plusquam ferreis alligata. Multa men-
 Multa men- dacia huc congesisti. Si promissio successionis in sacerdotio, (de successione enim
 dacia Anto- in sceptro regni ante a diximus) intelligenda fuit semper cum hac conditione,
 nij in vnum congesta.
 Quomodo vt tu dicas, nempe quandiu Israelite institutum illum ordine in sancte colerent,
 mendacem & legem Dei obseruarent, metitur scriptura, cum principes sacerdotum vocat,
 facit scriptu quos dicit praevaricatoꝝ esse iuxta vñuersas abominationes gentium, & pol-
 rā Antonis, luisse domum Domini, quā sanctificauerat sibi in Hierusalem, vt est in 2. Par.
 cum dicit e. 36. quod si nō mentitur, fuerunt igitur principes sacerdotum, quos principes
 promissio- nem success- sacerdotum vocat, & eorum successio nō fuit interrrupta, quandiu paenitentia
 fionis in ve- tere sacer- dotio intel- ligendam fuisse sem- per, silegem Dei serua- rent Loci scri- pture quibꝫ error Anto- nij redargui taut annis ferè. 42. plena est prophetia eius appellatione sacerdotum, & sermo-
 nibus hortatorijs, accusatorijs, et minacibus in eos. Immò cum iam essent duci
 captivi Babylonem, literas misit ad sacerdotes, sicut scriptum est in ipso prophe-
 ta, hoc, inquit, sunt verba libri, qua misit Ieremias prophetā de Hierusalem ad
 reliquias seniorum transmigrationis, & ad sacerdotes, & ad Prophetas & ad
 omnem populum, quem traduxerat Nabuchodonosor de Hierusalem in Baby-
 lonem, postquam egressus est Ieconias rex, &c. Sophonias etiam qui de eadem
 captivitate Babylonica prophetauit tempore Iosiae regis Iuda, quo rege Hierem.
 prophetare coepit, testis est non fuisse amissam Hierosolymis sacerdotum succe-
 sionem cum alioqui tum cultu Idolorum, tum operatione sacrorum sine indu-
 mentis sacerdoti alibꝫ, quod ita execrabilis erat, offerendo ignem alienum, quod
 illi filii Aaron ausi fuerunt, tum alijs criminibus templum polluebant. Sacerdo-
 tes, inquit, eius, id est, Hierusalem polluerunt sanctum, iniustè egerunt contra
 legem: & c. i. disperdam de loco hoc reliquias Baal, et nomina editiorum cum
 sacerdotibus. Captiuitatem minatur sacerdotibus, hoc enim erat disperdere
 eos, duci, scilicet captiuos. & paulo post, & erit in die hostie Domini visitatio
 super principes, & filios regis, & super omnes qui indui sunt ueste peregrina.

Sacerdotes

sacerdotes dicit, qui vsg₃ adeo sacra contemnebant, vt ea sine vestitu sacerdo-
tali contra legem operari auderent. Sic beatus Cyrillus in comen. suis in hunc prophetā interpretatur. sacerdotes itaq₃ erāt, quos propheta sacerdotes vocat, nisi mentu esse dicis? Aliud enim est nō esse sacerdotem, aliud malū sacerdotem esse. Quod autem Babylone non est continuata sacerdotum successio, non fue-
rat in causa superiora sceleris sacerdotum, quae in ipsa quidem Hierusalem, quacultu idolorum ab ipsis polluta fuerat, successionem sacerdotalem, que ex tribu Leui, & filijs Aaron vunctionibus, & consecrationibus secundum legem fiebat, impedire potuerant, multo verò minus Babylone impeditissent propter penitentiam, quam ibi cœperunt: sed in causa fuit, quod extra Hierusalem vunctiones, & consecrationes sacerdotum, & sacrificia fieri non poterant.

Rursus quod dicis promissa fuisse successionem veteris sacerdotij, cum hac conditione, nempe quandiu Israelite institutum illum ordinem sancte colerent, cum iudeis ipsis facit, & illos ipsis imprudēs, & nolens defendēs. Si quis enim eos percunctetur, quare nunc non habent sacerdotij successionē, statim respon-
dent, propter peccata id factum esse, quia scilicet legem contempserunt. Scri-
ptum est enim in Malachia propheta, labia sacerdotis custodiunt scientiam, & legem requirent ex ore eius, quia Angelus Domini exercitū est, quare iustum esse, vt qui legem non seruauerunt sacerdotes, ministros, & doctores legis non habeant. At responsio hac à ratione penitus aliena est, vt enim ijs, qui leges ser-
uant, p̄m̄ia, & remunerationes propositae sunt, sic etiam ijs, qui non seruant, propositae p̄m̄ia & supplicia. At sacerdotium, in quo est ministratio legis, magis necessariū est peccantibus, sicut medicina magis necessaria est agrotis. Non igitur propter peccata priuati sunt iudei sacerdotio, in dī & lege, tanquam agroti medicina. Praterea, si propter peccata sacerdotum sacerdotii sustulisset, magno incommodo affecisset Deus eos, ad quorum utilitatem tributum, & sanc-
tum erat sacerdotium, scilicet ad sacrificandum pro omni genere peccatorum voluntariorum, non voluntariorum, cuiusq₃ atatis, gradus, principum, priua-
torum, communiter & sigillatim, vt ex Leuitico perspici potest. Locutus est e-
nim, inquit Dominus ad Moysēm, inquiens, loquere ad filios Israel, anima qua
peccauerit preter voluntatem, &c. & paulo post. Si omnis synagoga filiorum Israel ignorauerit, &c. Deinde subiungit, & placabit pro eis sacerdos, & remit-
etur eis peccatum. Et postea, si, inquit, anima vna peccauerit ex populo terra, &c. Deinde subiungit, placabit pro ea sacerdos, & remittetur eis. Similiter si
gillatim de peccatis voluntariis in deposito, iuramento, furto, atq₃ alijs, & sub-
iungit, & placabit pro eo sacerdos, & remittetur ei vnumquodq₃ eorum, qua
fecit, & peccauit, &c. Longum fieret, si omnia huiusmodi persequereret, nec ta-
men ad placandum Deum pro peccato, alterius nequitia sacerdotis, quia mini-

Quare Baby-
lone inter-
rupta fuit
successio sa-
cerdotū &
non Hiero-
polinis cū
cultu ido-
lorum erat
pollutum
tempium.

Quomodo
Antonius
imprudens,
& nolens
ludazos huis
temporis
defendit.

Quomodo
fit à ratione
penitus alie-
num sacer-
dotium
de medio
tolli, p̄pet
peccata.
Quomodo
si propri
peccata sa-
cerdotum
veterū lub-
latū fuisse
sacerdotiū,
magno in-
commodo
affecisset
Deus eos,
ad quorum
utilitatem
tributū era-
sacerdotiū.

R ster pu-

Quare per-
 petuitas re-
 gni Iudaici
 promissa e-
 rat ea cōdi-
 tio e, si le-
 gē seruaret,
 sed nō sic in
 sacerdotio
 Sacerdotiū
 non fasse
 pramīū le-
 gis seruare,
 sed in stru-
 mentum.
 Quare culti-
 us & sa-
 legis & sa-
 cerdotij in
 vnum locum
 cessaret, tem-
 plum, & ciuitatem
 Hierosolymitanam funditus à Romanis de-
 ciatatis H̄ c
 rusa ē m̄ eo
 clulus fuit.
 Repugnare
 scripturæ P
 Antonius
 ditione fa-
 ctam esse, si
 successionem
 Episcoporum
 à nobis astringi.
 Astringit quidem Ecclesia, vt
 legem Dei
 verbo tuo in epo ytamur, ad visibilem, & personalem, sed non localem suc-
 ceruarent.
 Mēdaciū
 Antonij, a-
 stringi à no-
 bis Ecclesia
 ad localem
 successionē
 Episcoporū
 Aliud men-
 dacium An-
 tonij.
 Quomodo
 Ecclesia al-
 ligata sint
 suis Episco-
 pis, & epis-
 copi suis ec-
 clesi?

ster publi- us est, obesse, aut impedire potest, ne tu hic cauilleris in criminibus,
 que in Episcopos maledicē, & malevolē, atq; odiosē, immōrātiosē obīcīs. Re-
 gnum in domo David erat ex parte prāmium temporale legis seruata, ea enim
 conditione promissa erat eius perpetuitas, sitamen legem Iudai seruarent, vi-
 gē seruaret, paulo antē testimonio David, & Salomonis docuimus. Sacerdotium verō non
 p̄mīū legis seruata, sed adiumentum, & instrumentum legis custodienda
 & operanda erat, & vi Græcē dicam, erat h̄ iep@σύνη συνεργός νόμος, cuius
 quidem sacerdotij successionem, & sacrificia, & aliorum mysteriorum opera-
 tionem video in vnum locum, quem Deus elegit, concluserat, quia nollet ea per-
 petuō durare, sed tantisper dum veniret tempus correctionis, & reprobatio sie-
 ges seruādē.
 ret, sicut Apost. ad Heb. scripsit præcedentis mandati, adde etiam, & sacerdotij,
 tilitatem eius. Nihil ad perfectum adduxit lex. Itaque vi sacerdotium & lex
 vnum locū
 cessaret, templum, & ciuitatem Hierosolymitanam funditus à Romanis de-
 ciatatis H̄ c
 permisit. Si enim, vt Theophanes libro 2. prioris Tomi contra Iudeos scripsit,
 sacerdotium, & legem perpetua esse voluissest Deus, aut non vno loco cultum
 Repugnare
 scripturæ P
 Antonius
 ditione fa-
 ctam esse, si
 successionem
 Episcoporum
 à nobis astringi.
 Astringit quidem Ecclesia, vt
 legem Dei
 verbo tuo in epo ytamur, ad visibilem, & personalem, sed non localem suc-
 ceruarent.
 Mēdaciū
 Antonij, a-
 stringi à no-
 bis Ecclesia
 ad localem
 successionē
 Episcoporū
 Aliud men-
 dacium An-
 tonij.
 Quomodo
 Ecclesia al-
 ligata sint
 suis Episco-
 pis, & epis-
 copi suis ec-
 clesi?

ster publi- us est, obesse, aut impedire potest, ne tu hic cauilleris in criminibus,
 que in Episcopos maledicē, & malevolē, atq; odiosē, immōrātiosē obīcīs. Re-
 gnum in domo David erat ex parte prāmium temporale legis seruata, ea enim
 conditione promissa erat eius perpetuitas, sitamen legem Iudai seruarent, vi-
 gē seruaret, paulo antē testimonio David, & Salomonis docuimus. Sacerdotium verō non
 p̄mīū legis seruata, sed adiumentum, & instrumentum legis custodienda
 & operanda erat, & vi Græcē dicam, erat h̄ iep@σύνη συνεργός νόμος, cuius
 quidem sacerdotij successionem, & sacrificia, & aliorum mysteriorum opera-
 tionem video in vnum locum, quem Deus elegit, concluserat, quia nollet ea per-
 petuō durare, sed tantisper dum veniret tempus correctionis, & reprobatio sie-
 ges seruādē.
 ret, sicut Apost. ad Heb. scripsit præcedentis mandati, adde etiam, & sacerdotij,
 tilitatem eius. Nihil ad perfectum adduxit lex. Itaque vi sacerdotium & lex
 vnum locū
 cessaret, templum, & ciuitatem Hierosolymitanam funditus à Romanis de-
 ciatatis H̄ c
 permisit. Si enim, vt Theophanes libro 2. prioris Tomi contra Iudeos scripsit,
 sacerdotium, & legem perpetua esse voluissest Deus, aut non vno loco cultum
 Repugnare
 scripturæ P
 Antonius
 ditione fa-
 ctam esse, si
 successionem
 Episcoporum
 à nobis astringi.
 Astringit quidem Ecclesia, vt
 legem Dei
 verbo tuo in epo ytamur, ad visibilem, & personalem, sed non localem suc-
 ceruarent.
 Mēdaciū
 Antonij, a-
 stringi à no-
 bis Ecclesia
 ad localem
 successionē
 Episcoporū
 Aliud men-
 dacium An-
 tonij.
 Quomodo
 Ecclesia al-
 ligata sint
 suis Episco-
 pis, & epis-
 copi suis ec-
 clesi?

ster publi- us est, obesse, aut impedire potest, ne tu hic cauilleris in criminibus,
 que in Episcopos maledicē, & malevolē, atq; odiosē, immōrātiosē obīcīs. Re-
 gnum in domo David erat ex parte prāmium temporale legis seruata, ea enim
 conditione promissa erat eius perpetuitas, sitamen legem Iudai seruarent, vi-
 gē seruaret, paulo antē testimonio David, & Salomonis docuimus. Sacerdotium verō non
 p̄mīū legis seruata, sed adiumentum, & instrumentum legis custodienda
 & operanda erat, & vi Græcē dicam, erat h̄ iep@σύνη συνεργός νόμος, cuius
 quidem sacerdotij successionem, & sacrificia, & aliorum mysteriorum opera-
 tionem video in vnum locum, quem Deus elegit, concluserat, quia nollet ea per-
 petuō durare, sed tantisper dum veniret tempus correctionis, & reprobatio sie-
 ges seruādē.
 ret, sicut Apost. ad Heb. scripsit præcedentis mandati, adde etiam, & sacerdotij,
 tilitatem eius. Nihil ad perfectum adduxit lex. Itaque vi sacerdotium & lex
 vnum locū
 cessaret, templum, & ciuitatem Hierosolymitanam funditus à Romanis de-
 ciatatis H̄ c
 permisit. Si enim, vt Theophanes libro 2. prioris Tomi contra Iudeos scripsit,
 sacerdotium, & legem perpetua esse voluissest Deus, aut non vno loco cultum
 Repugnare
 scripturæ P
 Antonius
 ditione fa-
 ctam esse, si
 successionem
 Episcoporum
 à nobis astringi.
 Astringit quidem Ecclesia, vt
 legem Dei
 verbo tuo in epo ytamur, ad visibilem, & personalem, sed non localem suc-
 ceruarent.
 Mēdaciū
 Antonij, a-
 stringi à no-
 bis Ecclesia
 ad localem
 successionē
 Episcoporū
 Aliud men-
 dacium An-
 tonij.
 Quomodo
 Ecclesia al-
 ligata sint
 suis Episco-
 pis, & epis-
 copi suis ec-
 clesi?

ster publi- us est, obesse, aut impedire potest, ne tu hic cauilleris in criminibus,
 que in Episcopos maledicē, & malevolē, atq; odiosē, immōrātiosē obīcīs. Re-
 gnum in domo David erat ex parte prāmium temporale legis seruata, ea enim
 conditione promissa erat eius perpetuitas, sitamen legem Iudai seruarent, vi-
 gē seruaret, paulo antē testimonio David, & Salomonis docuimus. Sacerdotium verō non
 p̄mīū legis seruata, sed adiumentum, & instrumentum legis custodienda
 & operanda erat, & vi Græcē dicam, erat h̄ iep@σύνη συνεργός νόμος, cuius
 quidem sacerdotij successionem, & sacrificia, & aliorum mysteriorum opera-
 tionem video in vnum locum, quem Deus elegit, concluserat, quia nollet ea per-
 petuō durare, sed tantisper dum veniret tempus correctionis, & reprobatio sie-
 ges seruādē.
 ret, sicut Apost. ad Heb. scripsit præcedentis mandati, adde etiam, & sacerdotij,
 tilitatem eius. Nihil ad perfectum adduxit lex. Itaque vi sacerdotium & lex
 vnum locū
 cessaret, templum, & ciuitatem Hierosolymitanam funditus à Romanis de-
 ciatatis H̄ c
 permisit. Si enim, vt Theophanes libro 2. prioris Tomi contra Iudeos scripsit,
 sacerdotium, & legem perpetua esse voluissest Deus, aut non vno loco cultum
 Repugnare
 scripturæ P
 Antonius
 ditione fa-
 ctam esse, si
 successionem
 Episcoporum
 à nobis astringi.
 Astringit quidem Ecclesia, vt
 legem Dei
 verbo tuo in epo ytamur, ad visibilem, & personalem, sed non localem suc-
 ceruarent.
 Mēdaciū
 Antonij, a-
 stringi à no-
 bis Ecclesia
 ad localem
 successionē
 Episcoporū
 Aliud men-
 dacium An-
 tonij.
 Quomodo
 Ecclesia al-
 ligata sint
 suis Episco-
 pis, & epis-
 copi suis ec-
 clesi?

ster publi- us est, obesse, aut impedire potest, ne tu hic cauilleris in criminibus,
 que in Episcopos maledicē, & malevolē, atq; odiosē, immōrātiosē obīcīs. Re-
 gnum in domo David erat ex parte prāmium temporale legis seruata, ea enim
 conditione promissa erat eius perpetuitas, sitamen legem Iudai seruarent, vi-
 gē seruaret, paulo antē testimonio David, & Salomonis docuimus. Sacerdotium verō non
 p̄mīū legis seruata, sed adiumentum, & instrumentum legis custodienda
 & operanda erat, & vi Græcē dicam, erat h̄ iep@σύνη συνεργός νόμος, cuius
 quidem sacerdotij successionem, & sacrificia, & aliorum mysteriorum opera-
 tionem video in vnum locum, quem Deus elegit, concluserat, quia nollet ea per-
 petuō durare, sed tantisper dum veniret tempus correctionis, & reprobatio sie-
 ges seruādē.
 ret, sicut Apost. ad Heb. scripsit præcedentis mandati, adde etiam, & sacerdotij,
 tilitatem eius. Nihil ad perfectum adduxit lex. Itaque vi sacerdotium & lex
 vnum locū
 cessaret, templum, & ciuitatem Hierosolymitanam funditus à Romanis de-
 ciatatis H̄ c
 permisit. Si enim, vt Theophanes libro 2. prioris Tomi contra Iudeos scripsit,
 sacerdotium, & legem perpetua esse voluissest Deus, aut non vno loco cultum
 Repugnare
 scripturæ P
 Antonius
 ditione fa-
 ctam esse, si
 successionem
 Episcoporum
 à nobis astringi.
 Astringit quidem Ecclesia, vt
 legem Dei
 verbo tuo in epo ytamur, ad visibilem, & personalem, sed non localem suc-
 ceruarent.
 Mēdaciū
 Antonij, a-
 stringi à no-
 bis Ecclesia
 ad localem
 successionē
 Episcoporū
 Aliud men-
 dacium An-
 tonij.
 Quomodo
 Ecclesia al-
 ligata sint
 suis Episco-
 pis, & epis-
 copi suis ec-
 clesi?

Episcopē

Episcopo suo: & Cretensem Titum? Sic sunt nostra Ecclesia Episcopis suis alligata, & futura sunt vestigia ad consummationem seculi. Sic enim præstat Christus filius, quod sanctis Apostolis promisit, cum dixit, ecce ego vobis sum vestigium ad consummationem seculi.

Quomodo
præstet Chri-
stus, & Epis-
copis, & eca-
tu Ecclesijs
promisit in-
quians, ecce
ego vobis
sum, &c.

C A P V T V.

Agreditur deinde Antonius alium locum ad probandum interrup-
tionem verae successionis Episcoporum. Cum Paulus, inquit, " 2 cap. ad Thess. prædictum futuram apostasiam, cum An-
tichristus δένπειμενος sedebit in templo Dei, nonne " satis aperte significat veræ successionis, & legitimi ordinis inter-
ruptionem? non enim magis stare potest defectio cum successio-
ne, quam cum Antichristo άντιτίμενος? Hunc locum 2. Thessaloniken. " 2. de Antichristo, quem tu mihi obijcis nunc, tractavi ipse libro 2. contra capita
disputationis Lypsicæ Andreae Freyhubii cap. 5. in quo docui quemadmodum
Lutherani Christum in carne venisse negant, & ob eam rem Antichristos esse
secundum Iohannis Apostoli sententiam. Hoc tu inter multa alia eiusdem capi- Quid Anto-
nii callide dissimulasti, quia quid respondere, aut cauillari posses, non reperisti, nitus dissi-
mulauerit
presertim cum Academiam Lypsicam ad respondendum prouocassum, quod à me contra
mibi exprobare soles, sic enim in extrema pagina scripti; viderit ergo Acad- Andream
mia Lypsicam, an habeat verbum Dei, quo possum hac refellere; nisi verbum Dei scriptum,
vocat nihil dicere prater somnia & conuicia, ut Protestantum scriptores fa- Freyhubii
cere solent. Itaq; cum nihil ad cauillandum inuenires, arripiuit ex loco Pauli potuit.
de Antichristo verbum ἀποστατικόν: nonne, inquis, veræ successionis,
& legitimi ordinis interruptionem aperte significat? Recitemus lo-
cum; ne quis, inquit, vos seducat villo modo, quoniam nisi venerit discipulo pri-
mum, & reuelatus fuerit homo peccati, filius perditionis, &c. Dicamus nos, nō Quomodo
ne satis aperte significat eundem vocari hic discipulonem, & hominem peccati, nō intelle-
& filium perditionis? si mihi non credis, testes cito omnes interpretes. Theodo- us, quid dis-
retus Antichristum, inquit, vocat discipulonem à re ipsa nomine imposito, quia celatio in lo-
studebit, inquit, cunctos à veritate abstrahere. Chrysostomus defectionem, in- Antichristo
quit, Antichristum vocat, τὰ quam plurimos perditurum, & abducturū. Theo- significet.
phylactus, si Graeca vis, ἐδη μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστολια, τετέσιμο δένπειμενος, &
ἀποστολα γράφει τὸν εκάλεσεν οὐτόχρι μα τέτο δητα δέ ποιλος μέλλοντα
ἀπιστᾶν. quo uno saltē teste probas tu, quod dicas? At inquis, non magis potest
stare defectio cum successione, quam Christus cum Antichristo, ita est, ubi enim
erit apostasia Antichristi, ibi non erit successio vicariae ordinationis; nec ubi erit
Christus, ibi erit Antichristus: utrumque verum est, sed nunquid omnia Anti-